

Últimament estem assistint a una sèrie de fets que ens porten a pensar que una de les premisses que defineixen una democràcia, la llibertat d'expressió, està, si més no, malalta. Una malaltia, però, que pel que es veu, únicament afecta a un sector de la societat, una malaltia selectiva.

Un pot dir que no pensa acomplir les lleis que dicta el Parlament, que es considera objector de consciència, i no passa res, continua rebent de l'Estat subvencions i ajudes econòmiques. Un pot tenir una emissora de ràdio tot el dia propagant les mentides necessàries per crear en el país un clima d'absoluta crispació i a la vegada predicar l'amor i la fraternitat entre els homes i les dones. Un pot muntar una fundació on es conserva l'esperit de la dictadura i encara rep diners de l'Estat. Un pot decidir que la fortuna acumulada per un senyor que feia i desfeia sense cap tipus de control és legal i, per tant, ni s'ha de tornar ni s'ha de sotmetre a cap control, i no passa res. Un diu mentides per arrossegar a un país a fer una guerra injustificada, i quan hi ha proves que és així, encara se sent ofès perquè aquestes coses no s'han de publicar. Un diu que un túnel no ha de passar per on ell havia dit que havia de passar i el mantenen de cap de l'oposició. Un pot beatificar a centenars de *màrtirs* de la Guerra Civil i estar en contra de la llei de Memòria Històrica perquè diuen que es reobren ferides. Tot això i molt més es pot dir, i si algú crida l'atenció a qui ho diu, pot evocar la llibertat d'expressió.

Però que ningú es fiqui amb segons qui, perquè llavors sí que surten un seguit d'institucions arreu del país que ens recorden que això no es pot fer i que fins i tot poden anar a parar a la presó.

El que és divertit és que *El Jueves* s'ha salvat del tancament econòmic, diuen, gràcies a la propaganda gratuïta que li ha fet la fiscalia. El que fa gràcia és que s'hagin concentracions arreu de Catalunya, per fer cremades massives de fotos, quan fa uns dies a ningú se li hagués acudit... Uns fets sense transcendència s'estan convertint en l'eix del debat polític.

Deia Dario Fo, l'altre dia, que el Rei hauria d'estar content, perquè si la gent fa el que fa és perquè es recorda d'ell i de la seva existència.

Discutir pels símbols, per les institucions, és una forma d'oblidar-se del que és realment important. Rei o República? Bandera amb menys o més franges? Té la seva importància, però cal recordar que l'home no viu de símbols, que un país es mou per l'economia i que és l'economia la que crea les veritables diferències entre els habitants.

No sé si això es pot dir, perquè ara et demanen foc pel carrer i et fa por ser amable, no sigui que et trobis declarant a l'Audiència Nacional.

número 19
octubre 2007

Exemplar
gratuit

Dip. Legal: GI-1193-2005

RiP

Consell de Redacció

David Alenyà
David Delgado
Federico Francesch
Lluís Grèbol
Jesús Hernández
Lluís Hernández
Sònia Planas
Antonio Selvaggi

Col·laboradors

C. Brunet
Robert Campbell
Obduli Casas
Marc Ferri
Marta Hernández
Elisabeth Ibáñez
Gerard Jané
Eduardo López Alonso
Sergi Lozano
Marga i Gustavo
F. Moya
Toni Murcia
Jordi Pérez
Ragnhild i Sigurd
Salvador Sagrera
Luís Santander
Montserrat Sauleda
Bashkim Shehu

Edita: CLASP

c/ Francesc Macià, 1
08389 Palafolls
www.revistarip.com
rip@revistarip.com

La revista RiP només es fa responsable de l'editorial i dels articles sense firma

sumari

- 03. PARlem de
- 19. VOLuntaris per la Festa
- 23. 08389
- 28. CUes de Rap
- 32. CAPs de RiP
- 34. la TORna